"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.
M. Popovich, Secretary.

Subscription per year $4.00

Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Прічард і Мекґреґор, у Вінніпеґу, Ман. М. Попович, секретар.

Передплата на рік $4.00

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

ТРОЦЬКИЙ ПРО МІЖНАРОДНІХ АРИСТОКРАТИЧНИХ ЗЛОДІЇВ.

ГРІХ, ЯКОГО РЕАКЦІОНЕРАМ НЕ ВДАЛОСЯ ЗАКИНУТИ БІЛЬШОВИКАМ.

Цілий світ облетіла вістка в місяці січні про викриття в Будапешті фалшівників грошей, які підробили 30 міліярдів французьких франків. Коли захоплено було кількох підроблювачів, то по ниточці дійдено до клубочка. А клубочок той, ой, ой! — не звичайний, а великопанський, монархістичний: великі й малі принци, міністри, ґенерали, епископи, більші й менші князі світські і церковні, своїм велико-злодійським пляном підроблювання грошей обснували Европу від Лісбони до Будапешту, від Атенів до Потсдаму. Таку собі монархістично-фашістську лігу створили під покровом демократії для підроблювання грошей.

Кореспонденти американських ґазет мали з приводу цего інтервю з т. Троцьким, зміст якого подаємо нище в скороченню за американською буржуазною пресою.

Нарешті є хоч один гріх, сказав т. Троцький, який не був принесений під двері "кровавих більшовиків" — нас не оскаржено за підроблювання французьких франків. І з цего боку ми, більшовики, дивимося на події, я мушу признатися, з великим задоволенням. Коли-б нам прийшлося замінити день Жовтневої революції иншим святом, то я натискав би всіма силами на Радянський Союз, щоб він святкував день, в якому викрито велику змову угорських підроблювачів грошей.

Під цим я не розумію, що ми повинні святкувати цей день тому, що в нему викрито змову, а тому, що того дня европейська преса не обвинувачувала нас в підроблюванню грошей. Хоч я вірю, що лондонська ґазета "Дейлі Мейл" прикладала всіх старань, щоб цю конспірацію прослідити до нас.

Хіба-ж це була не революція, для допомоги якій ясновельможні угорські пани з історичних благородних родин друкували фалшиві гроші? І хіба-ж це не природно, що коли споминають слово "революція", европейські ґазети находять джерело, з якого воно походить, у нас?

ДУРНІ МОНАРХІСТИ — ЧОМУ НЕ ПІДРОБЛЮВАЛИ ДОЛАРІВ.

Поминувши злодійську мораль цих князів, ґенералів та епископів з старинних благородних родин, т. Троцький дивується їх глупоті. Ціла та злодійська справа, каже т. Троцький, показує, що ці монархісти не мають розуму за скрайного дурня.

Якщо вони рішили підроблювати гроші для того, щоб створити фонд, з яким мали почати "революцію", то пощо було підроблювати безвартісні франки? Чому-б не підроблювати долари, пачки яких можна легко обернути в золото? Чому-б не підроблювати анґлійські фунти, які легко можна виміняти в кожному байку за блискучий жовтий металь?

Ще ніколи підроблювання грошей не вживалося як знаряддя для фінансування політики. І я не завидую Угорцям, що вони перші зробили такий винахід. Тимбільше не можу не усміхнутися чисто по "більшовицьки", коли бачу, що визначні особи, як протестантський епископ, велике число принців, бувший премієр, ряд католицьких князів, ґенералів, дипльоматів, професорів, і, чому-б ні, релігійна совість яких в минулому так багато разів була поранена нашою безрелігійністю, взяли участь в цему міжнародньому злодійстві.

Далі в інтервю т. Троцький висловлює вдоволення, що Радянський Союз не є настільки індустріялізований, щоб друкувати підроблені франки, бо в противному разі европейська преса була-б "дослідила", що ті франки друковані в Москві. Бо, каже, ще недавно тому сфабриковано було в Гельсінґфорсі новинку, яку рознесла по світі лондонська ґазета "Дейли Мейл", що більшовики збіраються засипати цілий світ фалшивими грішми. Коли-б ми й справді рішили ограбити одну з націй підробленими грішми, то ми настільки розумні, що вибрали-б багату націю. Долари й фунти — це гроші, які поплатилося-б підроблювати.

ВИКРИТТЯ ЗМОВ СПАСЛО РАДЯНСЬКИЙ СОЮЗ ПЕРЕД АТАКОМ БІЛОГВАРДІЙЦІВ.

Але тепер, коли кіт виліз вже з мішка в Будапешті — то які оправдання цій афері? Патріотизм? В цій будапештанській афері, як і в кожній иншій країні, патріотизм — це клич, за яким ховаються злодії і ті, що хотять збагатитися. Я сміюся з поражки Франції, "цеї благородної чемпіонки свободи", яка своєю меґальоманією від часу війни створила Гортого і йому подібних.

Судячи після документів, що є в нашому посіданню, то не тільки угорські монархісти, але монархісти, фашісти, реакціонери кожної країни в Европі є замішані в цему величезному злодійстві... Повне і чесне викриття всіх тих, що замішані в цему підроблюванню, потрясло-б і так вже гнилою капіталістичною системою Европи до самих її основ.

Ніхто-ж инший тільки Пуанкаре був покровителем монархістичної змови екс-імператора Карла для того, щоб окружити радянську державу реакційними монархіями.

І як може не усміхнутися дійсний більшовик, дивлячись на теперішне горе королеви (румунської) Мері. Прекрасна Мері мала політичну амбіцію грати ролю королеви плянів. Вона їздила здовж і поперек по західній Европі, стараючись переконати Францію й Анґлію, що нова мілітарна виправа проти Радянського Союза може бути орґанізована в Румунії, з великим князем Николаєм на чолі білої ґвардії через Бесарабію. І тільки ті, хто знали неминучість нової атаки на Радянський Союз через Румунію, зрозуміють нашу, більшовицьку, усмішку на адресу побитої прекрасної Мері, рідний син якої підстроїв її свою власну маленьку династичну інтриґу. Як це необдумано зробив він зглядом своєї мами!

Ці ревеляції з підроблюванням грошей і провал, що найменше на час, східньо-европейських монархістичних плянів, спасли Радянський Союз від мобілізування війська на румунському кордоні для оборони республіки перед атаком її "спасителів" з великим князем Николаєм на чолі.

Подав *Волинець.*

"ФРЕЙМ-АП" ПРОТИ ВУГЛЕКОПІВ В ЗІҐЛЕР, ИЛ., З. Д.

Зіґлер і та частина краю, в якій це місто знаходиться, ділиться на два табори. Мешканець цього міста є або майнером, що бореться за свої права, або-ж він є ку-клукс-кленом, компанійним знаряддям, або врешті він є шрубкою в реакційній юнійній машині. То-ж засуд дванайцяти юнійних вуглекопів в Зіґлер являється наслідком останньої сутички між двома таборами, при чім реакційні сили поки що зверха.

Майнери в Зіґлер знають проти чого чи кого боротись. Вони вже стояли лицем в лице перед машиновими крісами та перед штиками приватних армій, удержуваних компанією і які набіраються з суспільного шумовиння; вони й до нинішнього дня становлять відважну силу, що поборює корупцію і зрадництво в юнії, яку вони побудували. Копальні Лейтера були останніми в Зіґлері, що їх вдалося зорґанізувати і включити до майнерської юнії — "Юнайтед Майн Воркерс оф Америка". Їх доводилось орґанізувати не легко. Дж. Лейтер і ціла його наймана зграя ставили рішучу опозицію. Майнери й досі памятають місця, де були встановлені машинові кріси проти їх, і де були встановлені спеціяльні освічуючі апарати в ціли влекшення праці для розшуку майнерів ріжними компанійними наємними хуліґанами, котрі даремно старалися перешкодити юніонізації.

Тепер майнери заанґажовані в иншій боротьбі. На цей раз вони опинились перед обєднаним фронтом всього огидного, назадничого і реакційного, що є в житті вуглекопа, як ось компанія, що обрабувала їх з платні. Ку-Клукс-Клен, що пробував розбити їхню юнію, юнійна машина, що зраджує їх постійно, і яка хоч й має силу але не має довірря, і, врешті, суди, що являються зброєю в руках робітничих ворогів.

Кожний в повіті Френклін знає, хто є Генри Корбішли, головний обвинувачений. Всі знають про його участь в знаменитій кампанії, що врешті увінчалась успіхом — юніонізацією страшенно визискуваних вуглекопів в стейті Оклагома. Всі вороги рівнож знають, що Корбішли готовий кожної хвилі боротись за інтереси майнерів. Тому то саме ці вороги постарались вплянувати ганебний заговір проти того провідника і проти всіх тих найдіяльніших вуглекопів, що стояли найближче до нього.

Локал 992, в якому Корбішли був пезидентом, доки його не спекались продажні урядовці суб-дістрікту, був поступовим, боєвим дістріктом. Це стало солею в очах реакціонерів і вони пустили в рух свої махінації. Урядовці ці домагались аби їхньому "вісовщикові" (чек-веймен) позволено мати помічника, що є передбачено статутом льокалю, так аби він був в стані належно справлятись з важенням вугілля, добуваного майнерами. Важення кар, на підставі чого встановляється платню побирану майнерами при кінці кожного тижня, постійно фальшувалось компанійним наглядачем, який пильнував, аби вказівка на вазі ніколи не спинялась на одному якомусь певному місці більше як на частину секунди. Звичайно він вигукує: "шістьдесять, сімдесять, вісімдесять", в той час, як майнери знають добре, що їхні кари наладовані вугіллям важать вісімдесять, девятьдесять і сто.

Справедливе важення і більша платня одержувана через це, означає більше вигод для страждаючих майнерів, які рідко коли мають сталу роботу тепер. Це означає трохи більше поживи, кращий одяг для дітвори, взагалі дещо більший достаток в мізерних хатах, винаймуваних для майнерів компанією. І ось чому саме вони одностайно застрайкували тоді як "вісовщик" заявив, що він не встані більше важити вугілля в системі, яку накинула компанія і після того, як компаністи відмовились впустити в копальню його помічника.

Решта — звичайна історія. Корбішли з успіхом накликував майнерів повернути до праці, в той час як суб-дістріктові урядовці полагоджували їхні кривди з компанією. Суб-дістріктові урядовці за конференційним столом, де то багато вигідніше бути приятелем з компанійними посіпаками, ніж боротись за інтереси майнерів, "полагодили" справу в цей спосіб, що згодились на всі компанійні домагання. Відтак скликається спеціяльний юнійний мітінґ. Обурені майнери відмовляються піддатись "указам" урядовців. Вони чемно відмовились усунути своїх льокальних урядовців, до яких мали довірря і мітінґ розвязується перед лицем панів Лон Текса, Дел Коба і проч. Що далі сталось, оповідають наочні свідки:

Кленсмен вдарив старого майнера, Фартінґа і повалив його на землю. Його син кинувся на поміч і тоді почалась загальна бійка. Пан Коб виймає тоді "блекджека" і пробує "переконати" всіх, що попадаються йому під руки, цим "сильним арґументом"! Майнери закінчують небезпечний арґумент такою самою арґументацією і Мр. Коб, віце-президент суб-дістрікту, хутко опиняється в шпиталі. Відтак, від дверей, Алек Ґартіс, здескредитований кленець, починає стріляти і вбиває при тім Майка Соровича та ранить одного з реакціонерів.

Чи того Ґартіса судять по обвинуваченню в убивстві? Чи Коба задержано за напад з метою поповнення морду? Нічого подібного! Присяжні видають свідоцтво смерти, в якому обвинувачується Ґартіса в мордерстві. Але для чого-ж має американська юридична система "ґренд джурі" (лаву присяглих), як не для того, аби розглядати чесні докази проти робітничого ворога в такий спосіб, щоби не бачити цих доказів, щоби осліпнути і оглухнути на цей час!

Замісць Ґартіса засуджено Френка Корбішли, брата предсідателя льокалю майнерської юнії в Зіґлер, який був далеко від місця боротьби. Замісць того, щоб Коб був задержаний, він записягає вранти проти кількох майнерів, обвинувачуючи їх в заговорі і з метою вбивства.

Корбішли і трьох инших поступових провідників виключається з юнії на шість місяців з застереженням, що вони не можуть занимати ніякої посади в юнії протягом двох років. Коб і Факс, які фактично були провалені підчас останніх юнійних виборів Корбішли і його товаришами, тепер почуваються безпечними, знаючи, що їхні противники-опоненти усунені зі шляху.

Немає ні одного чоловіка в цій секції Илинойс, який би не сказав вам, що це чистісенький "фрейм-ап"; правда, це не дуже дотепний "фрейм-ап"; йому бракує гарної прикраси, яка звичайно робиться в справах того рода; він був зроблений людцями, які є грубі, дикі і нескрупулятні.

Але грубі річи діються в Зіґлер. Инший табор є всесильним в цій частині краю і його засоби майже невичерпані. Так що тут не є шарпанина о гарні точки і делікатні маневри. Грубі, чи ні, вони всеціло вимірені на те, щоби запакувати цих двайцятьох майнерів до тюрми, а Френка Корбішли на шибеницю.

Історія не знає ще робітничої розправи, деб не знайшлись людці, готові присягати перед богом і людьми, що біле є чорне. Зіґлер не становить виїмку. На услугах прокуратури буде подостатком таких типів, що проти "клятих більшовиків" готові піти на всіляку підлоту.

Розправа, яку відложено на останній сесії, відбудеться знов 2. лютого. Який вислід буде — не тяжко предвидіти, беручи на увагу всі обставини і оточення.

Зіґлерські майнери довго боролись самітно. Вони готові й далі боротись доки стане сил. Подиву гідна відвага і упертість характеризували всі дотеперішні їхні виступи. Положення, в якому вони опинились тепер, вимагає від решти робітництва Америки щирої допомоги.

М. Ш.

ТЯГНЕ ВОВКА ДО ЛІСА.

Відома всім річ, що найбрутальніших зрадників-хрунів видала з себе галицька радикальна партія. Найчільніші члени цеї партії зробились ренеґатами, пішли на службу найзапеклішим ворогам українського народу. Згадаймо хоч-би Михайла Яцкова, що в найтящі часи для Українців в Галичині запродався польській шляхті, видавав за польські гроші ґазету "Рідний Край" і був всеціло на службі варшавського уряду. Це саме й Сидір Твердохліб, якого опісля вбили українські терористи. Далі: др. Северин Данилович ще й сьогодня помагає польським панам в Галичині закріпощувати український народ. Іван Стовпюк — відомий аґент польської дефензиви — сьогодня видає польську ґазету на українській мові в Станиславові і при помочі польських жандармів "орґанізує" селянську партію. Др. Осип Назарук пропаґує божевільну гетьманську ідею і хоче посадити на київський престол крівавого царського ґенерала Скоропадського.

І це все чільніші члени галицької радикальної партії! Однак ми згадуємо їх тому, що якийсь менш чільний "радикал" намагається представити український робітничий рух в Канаді провокаційно-брехливою нотаткою з Вінніпеґу в радикальній ґазетці "Громадський Голос", що виходить у Львові. Подаємо в цілости цю жалюгідну "радикальну" нотатку і хай читачі і читачки цілої Канади самі переконаються про це, як низько впалі ті, що роспинаються за "український народ". Ось вона:

ДЕЩО З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В КАНАДІ.

(З листа робітника.)

Коли я їхав до Канади, то я ніколи не сподівався, що тут наш нарід такий темний і то ще гірше, як у краю. Тут ще є багато забобонних людей, котрі на слово вірять епископові й попам, котрі тримають людей у найбільшій темноті. Тут у Вінніпеґу є укр. людей багато, але добра між ними нема; жеруться між собою партія греко-католицька й православна. Будують тепер церкву в Вінніпеґу. В українській робітничій партії не можна знайти нічого українського, тільки вихвалюють большевицьких комісарів. У тій партії знаходяться давні москвофіли, Жиди, Поляки, галицькі й придніпрянські Українці, але всі криються під назву української партії робітничої. В Українськім Робітничім Домі ніхто так не плює свойому народові, а тим самим собі в лице, як наші бідні затуманені Галичане-Українці. Тай ті, що належать до московської православної церкви, ні слова не розуміють по московськи, але називають себе Москалями та з України насміваються. Чужі люде дивуються, що наш нарід сам не знає, хто він такий. Тут, де я знаходжуся при роботі, є кілька польських робітників, але вони ніколи не насміваються й не опльовують Польщі. То тільки наші люде знають чуже хвалити, а свойого не вміють шанувати. Я не дивуюся несвідомим робітникам, але є тут навіть багато освічених людей, що не знають, хто вони, а вихвалюють білих або червоних царів.

П. Я.

Так пише з Вінніпеґу до Львова якийсь "дуже освічений" радикал про "темний народ" в Канаді і навіть немає сміливости підписатись повним своїм назвиском.

Поминаючи релігійні справи, хай читач зверне увагу тільки на це, що відноситься до українського робітничого руху. Бідний вінніпеґський радикал навіть не знає, що в Канаді нема ніякої "української робітничої партії", тільки є одна Комуністична Партія Канади, в склад якої входять свідоміші робітничі елементи ріжних національностей, що заселюють Канаду. Що-ж до цього, чи в Українськім Робітничім Домі находяться "давні москвофіли, Жиди і Поляки" — знають найкраще перш усього сотні членів У.Р.Д. в самому Вінніпеґу і тисячі по цілій Канаді. Затуманений вінніпеґський радикал видко ніколи й не був в У.Р.Д., а по рипиндячому методу — сів і написав. Чейже він вихованець таких славних польсько-панських провокаторів, як Михайло Яцків, Сидір Твердохліб, Северин Данилович, Стовпюк і инші.

Яка праця ведеться в У.Р.Д. і цілому ТУРФДім, знають тисячні маси українського робітництва й фармерства Канади. Дійсно свідоме робітництво плює на провокаторів, радикальних хрунів-виродків і всіх зрадників українського працюючого народу. Своєю чесною роботою українське робітництво й фармерство згруповане в ТУРФДім, довело до того, що має найсильнішу орґанізацію і пресу між Українцями в цілій Канаді і веде дійсну культурно-освітню роботу серед працюючих мас. І чим більше провокаційних-брехливих нападів на орґанізоване українське робітництво, тим краще воно розвивається і міцніє.

Переконайся, читачу-робітнику, як про тебе пишуть вихованці виродків-провокаторів. Це-ж пише член тої радикальної партії, що видала з себе найбрутальніших зрадників українського працюючого народу, тої партії, що сьогодня ледво животіє в Галичині і представники якої утікають з селянських віч за свої зрадницькі промови. Вінніпеґський "радикал" не поважився написати до Львова про "щиро українську пратріотичну" згоду з польскими панами й ксьондзами підчас виборів в Вінніпеґу, але за це написав підлу брехню на орґанізоване українське робітництво. Та дивуватися ріжним "радикалам" нема чого. Вони продовжують роботу Яцкових, Твердохлібів, Даниловичів, Стовпюків і инших, а вовка тягне до ліса навіть в Канаді.

С. Явір.

ПОДОРОЖ ІТАЛІЙСЬКОЇ РОБІТНИЧОЇ МОЛОДІ ДО РАД. СОЮЗА.

Орґан італійської компартії "Уніта" повідомляє, що італійська компартія орґанізує незабаром подорож робітничої молоді до С.Р.С.Р. В делеґації братимуть участь представники молоді незалежно від їх партійної приналежности. Подорож має на меті ознайомити молодь зі станом С.Р.С.Р. і дати змогу пересвідчитися, що радянські робітники — господарі свого виробництва.

ТРУС НА ПАРОПЛАВІ "ІЛІЧ".

На радянському пароплаві "Іліч", коли він прибув до Лондону, анґлійська поліція зробила трус. Поліція шукала комуністичної літератури. Трус не дав ніяких наслідків.

УЧАСТЬ УКРАЇНИ НА МІЛЯНСЬКІЙ ВИСТАВІ.

На відкриваючійся виставі у Міляні візьме участь і Радянська Україна. Для її експонатів відвели вже відповідне місце. На виставу висилає уряд експонати українського промислу, зразки товарів, металів, вугля та инших підземних багацтв України, а крім цього матеріяли про господарство, катальоґи і картоґрами.

З ЩОДЕННОГО ЖИТТЯ.

"В СВОЇЙ ХАТІ, СВОЯ ПРАВДА"...

Потяг став і з него вилізло пятьох молодих хлопців з великими пакунками.

Темно, хоч очі виколи.

— Куди-ж йти?

— А чорт його знає.

— Піти можна до готелю, але...

— Ми це й самі прекрасно знаємо.

— Чи нема в цій місцевости Українського Робітничого Дому?

— Здається, що нема.

— Є.

— Нема.

— Їй бо, що є! Я навіть бачив в "У.Р.В.", що цеї суботи будуть грати представлення "Родина щіткарів"!

— Але як до него допитатися?

— Це вже байка.

— Світи сірник!

Товариш засвітив сірник. Другий товариш розложив "Вісти" й почав переглядати.

— А ось! Я-ж казав, що бачив!

..."відограється в салі Українського Робітничого Дому"...

— То просто йдемо!

— Там ми вже й пораду дістанемо та допитаємося де та робота, до якої ми приїхали.

— І станції пошукають нам.

Блудили довший час й нарешті вийшли на головну вулицю.

— Де є Український Робітничий Дім? — спитали переходячого?

— Йдіть на захід чотири блоки. Так просто! Але то вже близько дванайцята...

— Нічого, товаришу, ми собі дамо раду. Коли-б лише до своїх добитися.

— В своїй хаті своя правда, — додав другий.

Прийшли біля У.Р.Д. В салі світло. Аматори ще кінчали пробу. Товариші увійшли з пакунками, посідали на крісла та чекали кінця проби.

— Чи це У.Р.Д. — спитав один прибувший товаришів, які вже посходили зі сцени.

— Так.

— Чи можемо оставити тут свої пакунки до завтра?

— А також, чи не можемо знайти помешкання?

Почалася розмова. Подорожні виказалися картками, що вони є членами робітничих орґанізацій й з ними розмовляли, як з товаришами.

— Ми приїхали сюди до роботи.

— Як на довго

— Може на шість місяців, а може й на довше.

— У мене є місце на одного.

— У мене на двох.

— У мене також на двох.

Прибувші забрали свої пакунки й пішли разом з місцевими товаришами.

Як то добре, що є куди зайти, до своєї власної хати — Укр. Роб. Дому. Свої пізнають своїх духом.

— А коли-б то у нас були також свої власні кооперативні склепи та ресторани?

Була-б велика вигода для переїзджаючих.

Треба працювати в цім напрямі, зорґанізуватися не лише в освітні та політичні орґанізації, але орґанізуватися в усіх галузях нашого життя.

Саме життя заставляє нас до цего.

Драпака.

ДО ЧЛЕНІВ ВІДДІЛУ ТУРФДІМ В ВІННІПЕҐУ.

Цим подається до відома всім членам відділу ТУРФДім в Вінніпеґу, що річні збори відбудуться в неділю 14, лютого 1926 в год. 1.30 пополудни.

Всі члени місцевого відділу повинні взяти як найактивнішу участь в зборах.

Є багато справ до полагодження на зборах, звіт делеґатів семого з'їзду ТУРФДім, звіт старого заряду за минулий рік, вибір заряду на слідуючий рік, видавання членських книжечок на 1926 рік і инші справи. Приходіть точно на час.

Заряд.